

Pohřeb P. Michala Jadavana

Bylo to 1. června loňského roku, kdy jsme tady spolu s místním farářem otcem Petrem a otcem Michalem slavili mši svatou, po které se předávala maturitní vysvědčení – byla to moje první veřejná biskupská mše svatá po biskupském svěcení. (vlastně taková primice) poprosil jsem o. Michala, aby při ní pro studenty kázal. A on mi potom, když jsme se potkávali, občas připomněl, že je vlastně mým primičním kazatelem. A tak chci dneska tak trochu oplatit Michalovi tu jeho službu – v situaci úplně jiné a přece trochu podobné té před sedmi měsíci. Ano nejsou tu dnes maturanti, ale přesto je tu někdo, kdo prošel zkouškou - Michal prošel zkouškou – zkouškou nejtěžší – zkouškou smrti.

Jako studenti víte, nebo si pamatujete, že kdo dělá zkoušky (třeba maturitu), zná datum jejich konání, které je už dávno určeno. Nikdo proto nemůže říct, nemohl jsem se připravit, protože jsem nevěděl kdy. Datum své smrti člověk nezná, připravuje se na ni celý život. U zkoušek student neví, jakou otázku si vytáhne, až do poslední chvíle je napjatý na jakou otázku bude muset odpovídat. Naproti tomu už teď dobře víme, na co se nás Bůh bude ptát na konci života. Jak jsme milovali jeho – Boha a bližní kolem sebe. A tak se nikdo nebude moci vymlouvat, nemohl jsem se připravit, protože jsem neznal otázky. A třetí věc: Maturitu je možné si zopakovat, život ani jeho závěrečnou zkoušku zopakovat nelze.

Při mši svaté dnes zní části Mozartova Requiem, které tento hudební velikán psal také v situaci této životní zkoušky - těsně před smrtí ve věku 35 let. V těch dnech kromě partitur píše i dopis svému příteli Lorenzovi da Ponte, v něm popisuje svůj stav a mj. říká:

„ Pracuji neustále. Cítím a poznávám, že udeřila má hodina. Jsem blízek smrti. Konec nastává dříve, než mi bylo dopřáno radovat se ze svého nadání. Život byl přece jen tak krásný. Nikdo není pánem svých dnů, je nutné podřídit se vůli Prozřetelnosti. Končím, neboť můj pohřební zpěv nesmí zůstat nedokončen“

Před několika dny se uzavřel závěrečnou zkouškou i život otce Michala. Jak v této závěrečné zkoušce obstál, už on přesně ví a my věříme, že uspěl. V 1. čtení z Knihy Moudrosti jsme slyšeli: **„Zkoušel je jako zlato v tavícím kelímku, jako dokonalá oběť se mu zalíbili.“ (Mdr3,6)** Vždyť té jediné hodnoty, která má před Bohem cenu a váhu – tzn. lásky, nebylo v jeho životě málo. Láska ke Kristu, se kterým spojil svůj život v kněžství. S jeho obětí se spojoval ve slavení mše svaté, ale také v utrpení nemoci. Láska k lidem, k vám farníkům, studentům, přátelům, které miloval, se kterými se setkával, sdílel, k lidem, které jako apoštol chtěl přivádět ke Kristu a pro které spolu s Kristem nasazoval svůj život. **„Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje“** – to byla antifona, která zněla na jeho kněžském svěcení. Prožil 7 bohatých a naplněných let kněžské služby. A my věříme, že se na něm nyní naplní pokračování Ježíšových slov: **Jestliže mi, kdo slouží, otec ho zahrne počtou.“ (Jn 12,26)**

Když ho budeme za chvíli doprovázet na hřbitov, budou zvonit zvony. Pro něho to bude ono poslední zvonění, pro nás jedno z dalších zvonění během naší přípravy na závěrečnou životní zkoušku. Kdy bude, nevíme, ale otázky ke zkoušce máme a bylo by pošetilé se nepřipravovat.